

Lluïsa Granero (Barcelona, 1924-2012)

Josep Bracons i Clapés

Acadèmic conservador del Museu. museu@racba.org

Aquestes paraules són per recordar Lluïsa Granero, que ens va deixar el proppassat mes de març, als 87 anys, després d'una llarga trajectòria de dedicació a l'escultura i sobretot a l'ensenyament i la transmissió del coneixement d'aquest art. Una trajectòria reconeguda amb la seva incorporació com a membre numerari de la nostra Acadèmia i, sobretot, amb l'afecte i l'estimació de molts dels seus alumnes. El dia del seu ingrés, el 21 de juny del 2006, la seva aportació va consistir en un discurs en el qual ens va parlar de la terra cuita com a matèria escultòrica definitiva, en el qual exalta-va les qualitats artístiques i expressives del fang recolzant-se, sobretot, en els antecedents històrics del Renaixement.

Lluïsa Granero va excel·lir en el domini de l'escultura per adició, el modelat, i va trobar en el fang i la terra cuita la matèria més idònia per al desenvolupament de la seva expressivitat. En són bons testimonis les dues peces que va deixar al Museu de l'Acadèmia, molt representatives del seu que-fer: el retrat del seu nét, una graciosa testa infantil datada el 1986, i l'expressiu *Retrat de Maria*.

L'esvelt *Sant Jordi* de bronze que guarda l'entrada de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona, juntament amb sengles al·legories de la pintura i l'escultura, és probablement una de les obres més representatives de Lluïsa Granero, produïda en un moment de plenitud de la seva trajectòria, entre el 1966 i el 1967, quan feia poc que havia obtingut la càtedra de modelat i composició a l'Escola de Belles Arts de Sant Jordi. Va servir-li com a model el seu fill i hi veiem reflectides alguns dels valors principals del seu art, com ara aquella admiració pels mestres del primer Renaixement i sobretot aquell aire juvenívol, amable i optimista, que retrobem constantment en les seves figures.

Aquest *Sant Jordi* va ser concebut com a emblema de la nova seu de l'Escola de Belles Arts a la zona universitària de Pedralbes, un moment cabdal en la història de l'Escola que va néixer aquí, en aquesta casa, la Llotja, on Lluïsa Granero encara hi va fer els seus primers estudis, als anys quaranta del segle XX. A l'Escola, el mestratge de Jaume Otero i, sobretot, el d'Enric Monjo, van ser determinants. Acabats els estudis, Lluïsa Granero va seguir treballant prop de Monjo com a col·laboradora del seu taller de tal manera que l'influx del mestre és nítidament perceptible en aquest emble-màtic *Sant Jordi*.

El to heroic i el classicisme reminiscent d'aquesta figura és bastant representatiu dels valors domi-nants tant a la mateixa Escola com a la superfície dels ambients artístics barcelonins dels anys sei-xanta, tot i que l'aparició en l'espai públic de la ciutat de les obres d'un altre membre d'aquesta Acadèmia, Josep Maria Subirachs, denotaven la tensió existent en el debat artístic del moment. Amb aquella espontaneïtat i aquella naturalitat que la caracteritzaven, Lluïsa Granero es va mante-nir fidel al concepte clàssic d'escultura, que va saber transmetre als seus alumnes de belles arts com un valor positiu i un fonament per al desenvolupament posterior de qualsevol opció estètica.

L'univers escultòric de Lluïsa Granero configura tot un món on la feminitat n'és protagonista. Una feminitat gràcil i maternal en la qual es projectava molt probablement la seva experiència personal profunda, la d'aquella noia que va començar posant com a model per a altres artistes i que amb esforç i tenacitat va acabar passant a l'altra banda, fins a dominar i exercir el mestratge en la tècnica del modelat.

16 de gener de 2013